

1981

Enkät svar, tidningen Moderna Museet

En som aldrig målat förr
(utom ibland) (förstås) m.a.o.

Ulrik Samuelson

En utomordentligt intressant och *spännande* fråga tycker jag! Det är precis en fråga i *min* smak, om jag får säga så (!?); det är verkligen en fråga som går på djupet och, så att säga, penetrerar, på ett pro-primärt djupplan, de spörsmål som länge själva tidsandan aktualiserat men (som så ofta sker (suck)) skjutits i bakgrunden för diverse, såsom *aktuella* ansedda, effiminiteter av allehanda slag.

Nå, hur *gör* jag nu då? Tja, ibland från höger till vänster och ibland vise versa till höger alltså. Det är olika, som det faller sig, än si, än så, än så än si, många äro ödets lotter! Ibland (och jag skälver när jag tänker därpå) är naturligtvis inspirationen mera på sin lert och då riktigt *virvlar* P-E-N-S-L-A-R-N-A i handen på mig! Då känns verkligen kraften från oljan ("King Oil" som jag skämtsamt brukar säga i glada vänners lag). Men ibland är det förstås mera trögt i portgången och det nålsöga de gamle araberna kallade KONST. Då, och det här är ett litet knep, då, alltså, tar jag DAMAR! Då blir det så blankt och fint så man blir glad och varm ända in i själen!

Som alla förstår betyder måleriet *väldigt* mycket för mig. När jag är lessen, och när jag är glad och först blir det då lessna tavlor och sen glada och då kan man se att när jag målat lessna tavlor då har jag varit – lessen! Och när jag har målat glada tavlor då har jag varit – glad!

Och det betyder ju väldigt mycket att kunna måla lessna tavlor när man är lessen och glada tavlor när man är glad. Eller när man har en hjärtesorg exempelvis. Då betyder det väldigt mycket.

Och visst är det *sant* som ni säger att en konstnär, en generell alltså, tittar *bara* på hur det är gjort. Det är precis som jag sa till min rörmokare häromdagen: "du bara lagar rören din jävel! Ser du inte hur jävla vackert dom kröker sig va?! Och ärgen! Den skiter väl du i ditt jävla rörmokaraschel, ta din tång och dra åt helvetet!" Självtänkte jag på akvedukten i Nimes, ni vet, och på *ekologin* med vattnet som vandrar från havet och uppåt och kommer tillbaka till oss som livgivande former ...

Formen ja! *Tänk* vad den är viktig! Tänk om vi inte hade nån form! Usch! Jag ryser, det är som när jag var liten och tänkte på rymden och att den inte tog slut *någonstans*.

Men jag måste säga att det inte betyder bra att bara *måla*, man måste kunna *diskutera* också om hur man gör när man målar för det är inte *säkert* att alla gör likadant inte och att få diskutera det man *känner* också och därför tycker jag det är så jätteskönt med såna här initiativ där man verkligen får reda på hur *andras* konst kommer till. Generellt alltså, men i alla fall.